

Flødelius: Vort Land har Ord for at være et Fremskridtsland paa forskellige Omraader, mere eller mindre med Rette, og jeg mener, at vi har Lov til at indkassere denne Kompliment fra Udlændinge, naar det gælder sociale og humanitære Spørgsmaal. Derfor staar det egentlig for mig som noget beskæmmende, at vi først nu i det Herrens Aar 1947 faar en Lovgivning, hvorved Børneforsorgen kan hæves op i det Plan, som adskillige Mennesker i vort Land har kæmpet for at bringe den op i igennem en lang Aarrække.

I min Ungdom mødte man ofte baade i Tale og i Skrift udtrykt den Opfattelse, at vi nu levede i Barnets Aarhundrede, ja, man kunde endog møde den Paastand, at vi var ved at drukne i Humanisme. Det var paa et Tidspunkt, hvor der slet ikke gik saa lang Tid imellem, at Offentligheden rystedes af Beretninger om Børnemishandlinger paa Børnehjem eller om anden haardhændet Behandling af smaa Mennesker, der var ude at arbejde for selv at hjælpe til at tjene til Livets Ophold. Det var en Tid, som vi har faaet udmærket skildret i den lille, skønne, men tragiske Historie af Jeppe Aakjær om Hyrdedrengen, der skulde paa Skovtur. Denne lille Historie var et Billede af Tiden.

Vi har her i Landet gennem Tiderne haft en Mængde Mænd og navnlig Kvinder, som er gaaet stærkt ind for, at der burde ofres noget mere paa dette Alter. Som det udmærket kom til Udtryk i den højtærede Arbejds- og Socialministers Tale her, er der adskillige Hjem i Danmark, Børnehjem o. lign., der har haft kummerlige Kaar. Men de Mænd og Kvinder, der virkede i Børnesagens Tjeneste, kunde ikke raabe Myndighederne op; man havde endnu ikke Forstaaelsen af, hvilken Betydning det havde at gøre noget for den opvoksende Slægt, der af en aller anden Grund maatte tilbringe sine første Aar i disse Hjem. Først ved Socialreformen fik vi egentlig fastere Grund at bygge paa med Hensyn til Støtte af denne Art socialt Arbejde. Vi ved, at der gennem mange Aar er kæmpet en haard Kamp af de Mennesker, der stod som Ledere af de private Børnehjem.

Jeg indrømmer gerne, at det Lovforslag, der her behandles, er et betydeligt Fremskridt paa det Omraade, det omfatter. Jeg kunde dog have ønsket, at man havde faaet en videre Udvikling af det Forslag, der var fremme i Folketinget om, at der skulde oprettes særlige Kursus for de Mennesker, der arbejder i Børnehjemmene og andre lignende Anstalter. Det er godt

nok, og det er et Fremskridt, at disse Medarbejdere nu kan deltage paa lige Fod med Lærerne ude omkring i Kursus, men jeg mener, at det vilde have haft sin Betydning, om Samfundet havde kunnet ofre mere paa dette specielle Omraade. Jeg synes, disse Medarbejdere fortjente en yderligere Hjælp. Jeg beundrer de Mennesker, der har taget den Opgave op at arbejde i Børnehjemmene; de har for Hovedpartens Vedkommende ikke optaget denne Gerning alene som Erhverv, alene for at kunne leve. Det maa være Mennesker, der har en idealistisk Indstilling, ellers vilde de kunne tjene deres Penge paa en betydelig lettere og behageligere Maade. De har levet under meget daarlige økonomiske Forhold, og selv den Reform, der nu gennemføres, er ikke tilstrækkelig. Det Udvalg, der havde Foretræde for Folketingsudvalget, fremsatte endog Formodning om, at Hjemmene vilde blive affolkede i Løbet af et forholdsvis kort Aaremaal, hvis man ikke gav disse Mennesker højere Vederlag, end almindelige Lærere faar. Af Forhandlingerne og den udmærkede Betænkning, der foreligger, ser man, at det ikke er den højtærede Arbejds- og Socialministers Skyld, at man ikke er kommet videre. Han vilde gerne været gaaet videre, men Finansministeren mente ikke at kunne gaa med hertil, fordi, som han siger, disse Embedsmænd eller Bestillingsmænd maa gaa ind i Normering med andre. Jeg mener ikke, at disse Menneskers Arbejde kan sammenlignes med andre Menneskers Arbejde. De skal have særlige Evner og særlig Lyst til at gaa ind i dette Arbejde, og dertil kommer, at de ofte har 70 Timers Arbejde om Ugen; de burde have et højere Vederlag end det, der nu bydes dem. Man regner nu med at skulle komme ned paa en Arbejdstid af 54 Timer, men det tror Lederne vist ikke rigtigt paa; de siger, at det er ganske simpelt umuligt. De skal være Fædre og Mødre for Børnene, og hvornaar har en Moder fri i et almindeligt privat Hjem? Ikke en Time paa Dagen. Tænk saa paa, hvad det vil sige at have 20—30—40—50 Børn at skulle tage sig af. Jeg tror, at det vil være umuligt at overholde den Arbejdstid, og de Mennesker, jeg har talt med, mener det ogsaa. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det er for ringe et Vederlag, Hustruerne faar, blot 1 600 Kr., hvoraf de igen maa aflevere ca. 600 Kr.

Den højtærede Minister udtalte Forhaabning om, at Bestemmelsen i § 7 vil faa stor Betydning. Jeg tillægger den ogsaa stor Betydning. Jeg tror, at det Udvalg, der skal nedsættes i Henhold til den Be-